

Szimfónia hársfára és bükkre

Pofon csapta a tavasz a várost,
csak úgy csattant. A szétpattant rügyek
zöld foltossá festették a sáros,
szürke parkot. Mindenki ürügyet
keres, hogy a természetbe menjen,
Pest szögletes, míg az erdő kerek.
Minden hang összecseng, mint a mennyben.
G-mollban motoznak a gyökerek,
és bükkön koppan a harkály csőre.
Az erdő a zene nyelvén beszél,
gólyahír a húrja, cser a dobverője,
fák között suhogva rohan a szél:
ujja alatt a hársfák zengenek,
ezer színben dalol a rengeteg.

SÜTŐ FANNI

Tücsökzene

Egy tücsök minden éjjel, grí-grí,
erkélyemen ülve rí, rí.
És jaj, be nem áll a szája,
csak a búját kiabálja,
fül repesztve, meg nem állva,
s ezer tücsök felel rája.
A Hold pedig ijedtemre,
legurul az erkélyemre,
hallgatni a tücsöknótát,
de egy tücsök sem zeng ódát.
Csak azt sírják: - grí-grí-grí...
Ezt a Hold sem bírja ki.
Túl nagy neki e hangorkán,
égre szökik fény-lajtorján.
Itt hagy tücsköt, bogarat,
keze fülére tapad, s mire felér, elapad.

TÓTH ÁGNES